

Глава 7.

Александър, писателят на романа за Джо, присъства при всеки случай, свързан с дома на Джо, но от всяка мътна ситуация се измъква, като не позволява по никакъв начин да бъде въвличен, въпреки че не крие, че твърдо държи страната на болния си приятел Джо. „Стигат ми и моите проблеми“, защитава се той, когато ненадейно някой настоява от него да подкрепи някоя от конфронтиращите се страни, а това става все по-често.

А господин Александър и без това наистина има с какво да се занимава. На около шестдесет години е, избягал е от войната и без познания по английски език идва в Америка. Трудно учи и уроците за начинаещи, паметта му вече не е свежа, в нея се задържат прекалено малко научени думи, пък и физически не може както някога, затова трудно се добира и до незначителни работни места, такива, от каквито не се изкарва дори за преживяване.

Мие чинии по ресторанти със съпругата си, чисти жилища, а по времето на големите промени в дома на Мери и Джо работи по почистването на помещенията в катедралата, църквата, в която Джо е председател на настоятелството още отпреди около четиридесет години. По почистването работи година и половина, доволен е от работата и от заплатата, но за този разказ е интересен с това, че в църквата се запознава със стотици хора и има много информация за хората и събитията.

Както и всички писатели, които познавам, и Александър е непосредствен и лесно завързва приятелства. Особено приятни са му събеседниците, в разговорите с

които има място и за литературата, а с Александър доста време съм разговаряла и за нея. Истински се сприятелихме, бедите и условията на живот са ни подобни, затова имахме и нужда да разговаряме по едни и същи въпроси. Към общите въпроси спадаха семейство Зорич, двойката Патриша & Джо, както в тези кръгове просто се наричат. От него научих подробности, които са се случили преди моето пристигане, бил започнал да пише и втора книга за Джо, след появата на Патриша, но се отказал и ме увещаваше аз да направя това. Насърчаваше ме, беше упорит, като ми обясняваше, че по този начин ще се справя със скуката, която не престава да ме разкъсва. И ето, правя това, но по друг повод.

Първите месеци след появата на Патриша са драматични. Още на следващия ден след влизането в дома на Джо, тъй като Боро е в рехабилитационен център, а Джо е неподвижен, госпожа Патриша успява да разгледа всеки предмет в дома, преглежда съдържанието на домашния сейф и се запознава със съдържанието на документите за недвижими имоти и ценните книжа.

От недвижимите имоти Джо има къща, състояща се от два отделно обособени жилищни обекта, която застрахователната корпорация е оценила на около петстотин хиляди долара.

В ценните книжа не може да се ориентира напълно, макар че в чекмеджетата на бюрото на господин Джо документацията е подредена педантично. Все пак, оценява: с къщата „Джо струва“ около два милиона долара.

Първоначалната ѝ информация говори за по-голяма сума, затова тя се надява да има и още нещо, до което сега не може да се добере. Но е доволна и от това, което е намерила.

Когато попада на папката със завещания, изненадва се от обема, а когато вижда многото документи и големия брой завещания, измъква цялото съдържание с папката и го

занася в багажника на своя автомобил с намерение на следващия ден да го копира и допълнително да го проучва.

При първото преглеждане разбира, че наследници на Джо са брат му Боро, църквата, приятелите Леонард, Фред и Джордж, както и няколко десетки хиляди долара в брой, разпределени на десетина имена от семейството на Джо в Стария край.

Още в този момент вече има и неприятели, и приятели в „операция Джо“, както по-късно ще сподели в своите кръгове. Неприятели са всички изброени в завещанието, освен имената на роднините, понеже общата им тежест е малка. Всички извън завещанието са добре дошли.

Боро е противник номер едно и него трябва да го елиминира веднага и безкомпромисно. Следващият противник е църквата, с нея трябва да мъдрува, защото ще ѝ е необходима в началната фаза, а след това ще я елиминира, така че ще отдели Джо от нея. С Джордж, Фред и Леонард, макар че не ги познава, ще се си разчисти сметките най-лесно, защото нищо не е по-лесно от подхвърляне на оглозган кокал между приятели от десетилетия. Тя има добър опит в това отношение и смята това за малък проблем, ще го реши с един замах, с едно одумване, с един мръсен език.

Не може да започне с Боро, отсъства и все още е тежко болен, затова първият удар ще нанесе върху приятелите на Джо – Леонард, Фред и Джордж. Трябват ѝ осем дена, за да изпълни задачата докрай. Четири дена разпитва за тях.

В компанията от четири брачни двойки Джордж има реномето на най-пробивния човек, умее да наложи мнението си, по правило с грубост, викове, пък и физически заплахи, има фирма, с която прави най-много пари в групата, и онова, което за останалите трима е най-решаващо, макар че никога не са говорили за това, Джордж е можел да има и

има деца. Другите възприемат неговите деца като свои, затова и тези деца допринасят за сплотяване на групата.

За Джордж ѝ казват, че е нетолерантен и не особено проницателен човек, познат ѝ е този вид хора, склонни са да се ядосат и от най-малката несправедливост или, което е по-често, от онова, което мислят за несправедливост, и, което за Патриша е още по-важно, податливи са на внушение и лесно се хващат на въдицата на клюки.

Фред е занаятчия и макар да е във втората половина на седемдесетте, е все още много енергичен човек, не го интересуват много неща, ако не се отнасят непосредствено до него, и той, както и съпругата му, обикновено не участват дори и в малките препирни между приятелите. Толерантни са и заради приятелството са готови великодушно да отминат всяко недоразумение. Но ако веднъж прекъснат приятелство, не се връщат. Фред редовно последен се изказва, изслушва първо мнението на Джордж, след това на Джо и накрая на Леонард, и едва тогава взема отношение по въпроса и, по правило, взема компромисно решение. Не е запомнен случай някой от групата да му се е ядосал.

Леонард още с акта на женитбата се сдобива с начален капитал, който търпеливо опложда, така че сега „тежи“ около двеста апартамента, както се казва на техния жаргон. Скъперник е с най-низки страсти, но се представя като голям благотворител. Той, наистина, е подарил много пари на църквата, но по този начин не е имал загуба, понеже прави това така, че този разход му се приспада от данъчната основа. Неговото поведение е и буквално според очакванията на господин Джордж. Леонард, като представител на тази група, е бутан да участва в разни форуми и успяват да го издигнат до някои високи обществени функции.

Джо е с най-силно присъствие на духа и е най-образованият сред тях. Той е и най-приетият от другите групи, затова го използват като мост за връзка с тях, има приятели

на дълж и шир и знае къде и кога трябва да отвори врата, ако потрябва на някого от групата. За разлика от останалите три брачни двойки, Джо и Мери много залагат на стила на живот, затова харчат доста повече от другите, но са по-богати по познания и удоволствия.

Боро лека-полека си намира място в тази група. За ради езиковата бариера най-често не знае за какво говорят, но по всяко време дава предложения и се усмихва поотделно на всеки, тупа всеки по рамото и му шепне „You good person“, затова членовете на групата го смятат за добряк, който е готов да помогне на всекиго и да бъде на негово разположение. И особено много се възхищават от неговите грижи за брат и снаха, това веднага забелязва всеки, който влиза в техния дом.

Боро става познат и в по-широки кръгове и за него се говори с все по-голяма благосклонност. С помощта на големеца Джордж, както обича да го наричат, неграмотният Боро по някакъв магически начин взема изпита за шофьор. Едва дочаква деня, през който в църквата има литургия, за да закара брат си и снаха си – да се покаже. А умее да се показва, това е безспорно.

Пристига последен и паркира непосредствено до църковната врата, това не е позволено и на инвалидите, но той има двама и го толерират. Изважда инвалидната количка от багажника, извежда и настанява снаха си Мери, вкарва я в църквата и я настанява в десния край на пейката във втория ред. С количката се връща за брат си Джо и го докарва непосредствено до Мери и го оставя тук, а той сядва между тях.

При заминаване върши същото, често това става по време на литургията, така че образът на Бора трябва да се забележи и запомни от всеки, който идва в тази църква. А тази църква по-често или по-рядко посещават над три хиляди граждани-богомолци.

Следователно, заключава Патриша, трябва да се отърве от Джордж и групата ще се разпадне като плява на вятъра.

Джордж има сестра старица, която не се е омъжвала, защото, както достига до госпожа Патриша, има някакъв физически недъг. За тази сестра се знае, но от приятелите му никой не я е виждал. От тази информация ще направи нещо, споделя с една приятелка, която ѝ обещава да пусне „мръсен слух“.

Още на втората неделя след настаняването си при Джо, Патриша ще го заведе на църква и в залата за обяд, защото той прави това всяка неделя през последните петдесетина години, и знае, че ще бъдат централни личности. Заради Джо, който дълго не се е появявал, заради симпатичния, но трагичен Боро, но и заради нея. Привежда Джо до ниво много спретнат човек, а себе си облича с най-хубавото, което е останало след покойната Мери, а такива неща има за десетина придирчиви дами, говорят познавачите.

В църквата, а особено преди обяда и по време на обяда, както очаква Патриша, няколко души не свалят погледи от Джо, а и от нея. Шепнат си и се заглеждат в тях. Преди когото и да било, точно те, напускат залата.

- Не ми е добре, Джо – казва Патриша и се извинява на хората, които седят на тяхната маса.

Джо не седи, както досега, на масата с Леонард, Фред и Джордж, това веднага се забелязва и хората се питат защо. И се намира „информиран“ език и разпространява онзи слух, пуснат от Патриша, разказан около една маса.

- Джо се разсърдил на Джордж, скарали се.

- Че за какво да се карат? – трябва да попита първият, на когото се каже това.

- Щом умряла покойната Мери, Джордж предложил на Джо да се ожени за сестра му, сакатата...

И слухът се понася като жълти листа надолу по планинска река. В него има и онова, което и самата Патриша не е могла да измисли, но което е в нейна полза:

- Пробутва ми саката, какъвто съм и аз – добавя се, че бил отговорил Джо на предложението.

- Виждам, че изведнъж всички се обръщат към мен и ме гледат... – по-късно ще се оплаква Джордж. – Каква лъжа, кучият му син... Той така да говори за сестра ми... Да му я дам на него... По-скоро ще я убия... Късмет има, че не чух това, докато беше тук, щях да го убия като бясно куче – отеква из залата гласът на разгневения Джордж. Успокояват го Леонард и Фред, но в него спокойствие вече няма да има, ще намрази Джо.

Още на следващия ден Джордж се обажда на Джо и без да му даде никакво време да каже каквото и да било, започва масирано да го обстрелва, нарича го кучи син и му казва, че изобщо не ще да чуе за него и че няма да му дойде и на погребението...

По-късно това ще повторят Леонард и Фред, а след тях ще охладнеят отношенията и с други приятели, макар че отношенията няма да се прекъснат така грубо.

От влизането на Патриша в къщата на Джо до връщането на Боро от рехабилитационния център остават три седмици, която тя трябва докрай да използва. През този период трябва невъзвратно да върже за себе си Джо.

Джо, през петте седмици, прекарани в старческия дом, е преживял прекалено много неприятности и е изпадал в безизходни ситуации, преживял е пълното изоставяне и отхвърляне, затова изцяло насочва размислите си към въпроса как по-безболезнено да преживее до кончината.

Умният човек, когато остане без основните физически способности да носи живота, неизбежно стига до желанието колкото се може по-бързо да дойде краят.

- Преди да се появиш можех да гледам само в лицето на смъртта – с просълзени очи разкрива душата си пред

Патриша. – Молах Господ Бог да ме вземе, да ме пресели във вечното жилище. Призовавах го и му напомнях, че съм заслужил толкова, че цял живот съм Му бил предан, честен, искрен, трудолюбив, причестявал съм се и съм се изповядвал, спазвал съм постите... Но сякаш дори и Господ нямаше време за мен... А не можех повече да живея... Всеки ден потънал в нечистотия, а в съзнание, може ли да има нещо по-гибелно за човека. Не можех да отида в тоалетната, но се опитвах със сетни сили... Нямах и с какво да се убия, прости ми Боже, изобщо не бих го и направил...

Джо се изповядва пред гледачката, сякаш е в църковна изповедалня. Тъй като знае колко голяма е необходимостта му да излее от себе си всичко това пред някого, Патриша се преструва на крайно трогната приятелка и го оставя да говори. Той продължава:

- И тогава – един сън и в него – моята Мери, обеща ми, че ще се върне и ще ми помогне, защото и аз съм ѝ помагал... Щом те видях, разбрах, че това е направил Господ Бог за мен – говори Джо вече върху гърдите на гледачката Патриша, първата нощ, когато тя се премества на спалнята да спи до него.

- Всичко ще бъде наред, Дундъо мой, ще бъде наред. За теб ще се грижи твоята Мери... – говори и с гола длан му бърше сълзите. А той ридае като уплашено дете, когато, след като се е изгубило, е намерено и е усетило родителската гръд.

Много по-късно, в една от сериите на семинара, в нашия колеж, когато темата беше специфичностите на старците, госпожа Патриша много убедително и необичайно за всички нас говореше за сексуалността на старите мъже, и повтаряше, че своите хипотези, точно така се изрази, е приложила и доказала в случая на господин Джо.

- Мъжете са производители на една специфична маса, която служи за оплождане – тя изрече това, сякаш никой от нас не е чувал никога и нищо за това и сякаш става

дума за някакво реално производство, фабрично например. Изчака да започнем да създаваме за това свои нови картини и когато заключи, че вече ги имаме, продължи със сугестивен глас: – В тялото на мъжа има склад за този продукт и той, както и всички физични понятия, е с ограничен обем. Мъжът е в нормално състояние само докато тези две неща са в хармония – важно заключава и като повиши глас, ни попита: – А какво се случва, когато този съд се напълни и производството продължи?

Замълча и ни остави да поразмислим. Докато всяка поотделно се опитваше да си отговори на въпроса ѝ, тя отиваше до всяка от нас, пробождаше ни с изпитателен поглед и отминаваше. Продължи:

- Какво става тогава с психиката на мъжете? – попита ни тя и още веднъж се приближи до лицето на всяка от нас и допълнително шепнесе: – Какво?

Всички занемяхме и чакахме нейния отговор.

- Полудяват! Старците полудяват! – възкликна тя и продължи: – Тогава мъжете полудяват, на ум им е само мисълта за начина на изхвърляне на излишъка от тази маса. В това състояние са готови да извършат много глупости, които, разбира се, не са част от тяхната обща личност. В екстремни случаи, когато са млади, и да изнасилват, и да убиват... Впрочем, надявам се, че всички сте имали случай да видите как полудяват мъжете, които стават напълно нормални особи едва след като се изпразнят. Обаче при старците съществува и допълнителен феномен – каза тя, огледа ни, и като се увери, че я следим внимателно, продължи: – Всички старци вече имат този баласт, носят го като бреме с години, а физическите и биологичните лостове, чрез които се извършва изпразването, са изсъхнали. Това е особен заряд, който във всеки миг притиска и тормози, и прави старостта нещастна, защото непрекъснато ги ръчка и им напомня, че края на живота е близко. А кой не се бои от края на живота, просто казано, от смъртта? До

разтоварване вече не може и да се стигне, старците съзнават това, но не са и морално силни, за да обуздаят желанието за изпраждане. Изпраждането в техните спомени се е запазило в понятието за секс, те имат физическа потребност да се изпразнят, но и погрешно схващане, че това е нужда от секс, че решението е в млада и привлекателна жена. Всички те си мечтаят за нея и се срамуват от тези мисли – с още един поглед провери нашето внимание, увери се в него и продължи: – В живота на стареца нищо не е толкова важно колкото разтоварването на претоварения склад на тази маса, и когато веднъж успее да постигне разтоварване, всичко друго се плъзва на заден план – и семейство, и дете, и внуче, и имот, и патриотизъм... Готов е да подчини всичко на още едно изпраждане, на още една млада жена и да отхвърли семейството си, и да поведе война, ако е държавник... Знаем за повечето старци, че са чудаци, но не си и помисляме, че става дума за природно явление – тя направи пауза и продължи с още по-сериозен глас: – Жената, която е в състояние да освободи стареца от тази маса, е в състояние да получи от него всичко, което той притежава. Запомнете, това е ключът, който безвъзвратно хвърля на колене всеки старец.

Госпожа Патриша успява да провокира у господин Джо оргазъм с помощта на известни само на нея умения и усилия, похвалила се тя, събужда усещането му за продължена младост и сексуалните му илюзии, а той става неин роб, поверително ми сподели Мици.

Осемдесетгодишният мъж отново спи на спалнята с жена, лигави я по гърдите и си мечтае за голяма и неповторима любов, а довчера е мислил за края на биологичните и жизнените си функции и се е подмазвал на смъртта!? Къде са крайните граници на щастието, ако не в този креват, не престава да се пита смъртникът господин Джо. Той е съвсем нов човек, едва дорасъл за истинска любов и истински живот, той все още има сили за всичко това, той

желае и иска това, той ще победи и двете тежки болести. Наистина, никой не е успял досега, но не е имал такава любов до себе си, струва си да вложи и най-голямо усилие за любовта на тази напета жена, от илюзията Джо напълно ориентири.

Живнал е, както би казал наш човек в Стария край, упорито става и ходи, като се държи за стените, мебелите, оградата на балкона..., постоянно досажда на докторите... След някой друг месеца ще оперира и хернията. След операцията, още на следващия ден, се връща вкъщи, а Патриша през цялото време седи до него, ревнив е, признава си, бои се да не „свали“ някого в негово отсъствие.

Патриша целува Джо при всеки контакт, бърби му нежно и твърди, че той напълно ще проходи, проговори, заиграе и сексуално ще „проработи“.

Докато е под господството на тази илюзия, Джо вярва във всичко това, упорито се измъква от инвалидната количка и се опитва да проходи, много пъти пада и се наранява, но не престава да вярва в силата, с която може да спечели и поддържа любовта на една жена.

Къпе се два пъти дневно, обновява скъпоценните си тоалети и пред света се показва в съвсем порядъчно издание. Физически наистина се чувства много по-добре, отколкото преди една година, та и за обективните наблюдатели се е възродил, възстановил се е, както се говори, със задължителното напомняне, че това е заслуга на госпожа Патриша. Това е нейната цел, която тя планира да постигне още от самото начало.

Джо вече не може дори да си представи да живее без нея. Влюбил се е и я обича, както е обичал своята покойна Мери, и е дълбоко уверен, че Патриша е инкарнация на госпожа Мери, носят едни и същи дрехи, спят в един и същ креват, използват едни и същи аксесоари, навици... В така сложилите се отношения на „двамата влюбени“, се появява нежеланият трети, Боро се връща от заведението за

рехабилитация. Потресен гледа постоянното флиртуване на брат си, който е „с единия крак в гроба“, с една „лека жена“, както се изразява, а и самият нервозен и съкрушен, и два дена не може да наблюдава спокойно това, затова се захваща да призове разума на брат си:

- Мили братко, какво прави тази „лека жена“ в нашата къща?

- Боро, бъди възпитан и не обиждай! Аз обичам Патриша и тя ме обича! – като петел над ято млади кокошки се гневи Джо.

- Тя е „лека жена“, мили братко, дошла е да ни скара и ограби...! – вайка се Боро

- Пак ти казвам, не злоупотребявай с гостоприемството ми...! – остро го предупреждава Джо.

- Братко мили, тя е „лека жена“... – настоява Боро.

Боро има доста приятели и те идват да го видят след тежката операция. Всички посещения се превръщат в нападение срещу заслепения му брат и професионалната „лека жена“, която като на инат не престава да го целува и нежно да му бърбри пред всички тези гости.

- Добрият ми Дундьо! Какво щеше да прави без своята Патриша? Вижте го колко ми е хубав... Вижте, колко е чист. Кой не би го обичал? А те го изпратили в старчески дом да умре... – нарежда и го целува, а гостите, слисани, си отиват у дома, за да телефонираат колкото се може по-бързо и да разправят. Това чудо се разпространява като средновековна чума.

Колкото повече се възстановява здравословно, толкова повече Боро търси помощ от приятели и познати за уреждане на сметките с брат си и „леката жена“ и поставя този въпрос все по-паникьосано. С „леката жена“, той само така я нарича, е в постоянна препирня и свада, но тъй като тя е по-надарена с речник и бързина на езика, го докарва до бяс и по-големи дози лекарства, пък и до прибягване към физическо уреждане на сметки.

Патриша все повече му ограничава пространството в къщата, настанява го в отдалечена стая, дори не му позволява да ползва телефона, затова тихомълком се измъква от къщи и отива у комшиите да телефонира, но и комшиите призовава на помощ. Най-много се надява на предприемчивия Джордж, и не се мами. Обажда му се:

- Какво да правя, брате Джордж?! – плачливият глас на Боро обезпокоява вече обидения приятел.

- Убий боклука! – без да се двоуми отвърща Джордж.

- И аз това си мислех, но не смея да убия дявола, и себе си бих убил – още по-разплаканият глас на Боро едва достига до Джордж.

- Убий боклука! Казвам ти! – гърми гласът на Джордж в мембраната на слушалката и изведнъж пресъхва с прекъсване на връзката.

Разговорът е воден от комшиите и на връщане не може да се освободи от увещанията на Джордж да убие натрапничката, а за да бъде заряда още по-голям, посреща го Патриша:

- Ходиш из комшилъка да сбираш народа и да каляш брат си...

- Я млъквай, „лека жено“, че ако те хвана... – откача Боро.

- Хвани ме, псе ниедно, па ще викна полицията и ще поискам да те депортират в твоята държава. Ти си без зелена карта – отвърща му, застанала на прага на вратата, като му препречва пътя.

- А кого ще депортираш ти, „лека жено“ долнопробна...! – Боро гърми с цяло гърло и размахва юмрук.

- Тебе, кучи сине! – и нейният глас гърми и двамата се счепкват.

Джо подкарва количката към източника на врява, съзира брат си и любимата му хванали се за гушите, с до-

пълнителна сила побързва с намерение да ги раздели, но те се блъскат и размахват ръце, че само той, Джо, в един момент се оказва безпомощен на пода.

След възстановяване на тишината, Боро се скрива в стаята си, Патриша се изгубва в друга стая, Джо продължава безпомощно да се гърчи на пода до вратата на хола и с глас, който не може да достигне до никого, зове и се моли. Скоро, с опакован куфар в ръка, над разплакания Джо се появява Патриша.

- Съжалявам, добрия ми Дундьо, но тук съм преследвана, идиотът иска да ме убие... Аз заминавам... – целува го и закръчва към изхода.

- Не! Не! Нееее! – отчаяно я моли Джо с покъртителен вик, който би затрогнал и най-коравосърдечния мъж.

- Мили мой... Обичам те... Но... – говори тя, „плаче“ и го вдига в количката.

- Не ме напускай! – едва се чува неговият вопъл.

- Няма, любими, няма... Твоята Патриша те обича... Но, твоята Патриша е застрашена жена, той е убиец, убиец...

- Заведи ме в стаята, заведи...! – моли я и ридеа напълно отчаяният Джо.

Захвърлила куфара, тя го прегръща здраво и го обсипва с целувки, докато го вдига в количката, която след това дърпа към спалнята и кревата. Измъква го на кревата и се сгушва до него. Той търси гърдите ѝ и, сякаш са майчини, неудържимо плаче и я моли да не го напуска и остави толкова безпомощен. И тя „плаче“ с него.

- Любими, обичам те, но тук не бива да оставам... Ще ме убие...! – плачливият глас разбива с илюзия за любов неподвижния омаян мъж, който не е в състояние да защити своята женска.

- Остани, моля те...! – това е неговият последен вопъл.

- Ние се обичаме! Ти трябва да ме защитиш...
Трябва да се оженим! – между „риданията“ едва от време на време се чува гласа на обидената и „незащитена“ женска.

- Ще сключим брак! – отвръща Джо.

- Ще сключим брак! – възкликва Патриша.

Един час Джо лигави гърдите на Патриша и ридае, както плачат гладните бебета, когато недохранените майки не могат да ги нахранят. А женската му се оставя...! Омъжествява го...!

Джо е най-щастливият мъжкар от своя вид, а Боро го оплаква и жали, сякаш е безпомощен нещастник.

Цяла нощ Боро не може да мигне, та, недоспал, след зазоряване и занимания в клозета, отново се връща в кревата. А и къде да иде на друго място, след като никъде не е добре дошъл, освен в своето село, в което никога няма да отиде, ако не стане богат.

Брат му и „леката жена“ стават и пият кафе по-рано от времето, по което обичайно правят това. За пръв път не го канят на утрешно кафепиене, размишлява върху това и хем му е криво, хем му е драго, защото тази сутрин не би могъл да изгърпи да гледа до себе си тази негодница.

Боро заспива дълбоко.

Когато се пробужда, Джо и „леката жена“ не са в къщата. Не се връщат и по-късно, когато, според Боро, би трябвало да се върнат заради навиците на Джо и умората му. А когато пада и нощта, се паникьосва. Хваща телефона и започва да уведомява приятели и познати за изчезването на брат си.

- Оная „лека жена“ го отвела някъде! – паникьосано съобщава. – Помагайте, братя родни! – моли той.